

[Paul Sørensen.]

forhandlingsreglerne opdeler arbejdsmarkedet i, spørgsmålet om, hvorvidt man for at sikre de dårligst stillede kasser kunne respektere den nuværende opbygning i 64 kasser, hvor upraktisk og urimelig den end er, og så skabe en almindelig gensidighed mellem disse kasser, alle disse spørgsmål har været rejst, men er blevet afvist af flertallet i udvalget. Flertallet står altså fast på det fremsatte lovforslag, og vi har overhovedet ikke haft mulighed for at få en forhandling i gang med henblik på at skabe en mere moderne og mere tidssvarende lovgivning. Vi må altså desværre her ved anden behandling erkende, at vi vender tilbage fra udvalgsarbejdet med uforrettet sag.

Det har allerede været nævnt, at det er kassernes forslag, der foreligger her, og det har man i sandhed lov til at sige. Det kunne være interessant at finde ud af, om alle kasser i realiteten er interesseret i dette forslag. Jeg skal ikke nægte, at jeg på et meget tidligt tidspunkt, allerede i kommissionen, har givet udtryk for, at jeg mener, man ganske er gået uden om arbejdsmændenes berettigede ønske om en forbedret stilling inden for arbejdsløshedsforsikringen. Selvfølgelig foreligger der i tal en forbedring for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, men jeg vil gentage, hvad jeg har sagt før, at for mig at se har man ikke løst spørgsmålet om den fremtidige ordning for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, der omfatter 245 000 medlemmer.

Det er kassernes forslag, og det overraskede måske nogle, men ikke mig, at socialdemokratiet stillede sig fuldt og helt bag det; de ændrede ikke et komma i det. Men allerede ved første behandling og siden under udvalgsbehandlingen undrede jeg mig over, at det radikale venstres repræsentant på baggrund af de udtalelser, han har fremsat under flere års arbejde med denne sag, har stillet sig sådan, at man overhovedet ikke har kunnet få nogen realitetsdrøftelse i gang i udvalget. Det radikale venstre marcherede uden at blinke ind bag arbejdsløshedskassernes eget forslag, og det foreligger nu, efter at vi har gennemarbejdet det i udvalget uden virkelig at nå til bunds i problemerne, med radikal velsignelse her ved anden behandling. Jeg

vil understrege, at der ingen grund er til at tvinge dette lovforslag igennem på så kort tid, som man nu er ved at gøre det.

Jeg hørte selvfølgelig meget vel, at udvalgets ærede ordfører gjorde bemærkninger om Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasses øjeblikkelige stilling. De oplysninger, vi fik, var noget uklare, og jeg vil bede den højtærede minister om at klare begreberne for mig. Er det sådan, at arbejdsmændene har fået alt, hvad der tilkommer dem af statstilskud i forhold til kontingent og andre ydelser for året 1957-58? Jeg er meget vel vidende om den gældende praksis, hvorefter man først hen på sommeren eller efter sommeren foretager en regulering; men ifølge teknikken i den lovgivning, som eksisterer i dag, er det sådan, at det, der svarer til året 1957-58, kan man med rimelighed stille til kassens disposition. Jeg spørger derfor: er det ikke sådan, at der er midler tilbage, som man må formode, inden vi runder den 31. marts 1958, vil være at stille til rådighed for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse fra statens side?

Når hertil kommer flertallets ønske om en ændring af bestemmelsen om, at det gennemsnitlige årskontingent skal have udgjort 3,5 pct. eller derover af den gennemsnitlige årsfortjeneste, således at procenten i stedet skal være 3,0, åbnes der jo alene derigennem mulighed for at stille et stort antal millioner til rådighed for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Jeg spørger derfor atter den højtærede minister: med den refusion, som rettelig for året 1957-58 tilkommer Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, tillagt den ydelse, man altså som lige nævnt i løbet af et øjeblik kan beslutte at stille til rådighed — hvorledes stiller regnskabet sig så? Hvorledes vil den højtærede minister formode at regnskabet for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse vil stille sig den 31. marts 1958?

Jeg vover altså den påstand — den højtærede minister eller andre kan eventuelt bestride den — at denne sag ikke er aktuel, i hvert fald ikke i den forstand, at man blot ved en henvisning til specielle forhold nødvendigvis må kræve gennemført en helt ny arbejdsløshedslovgivning, uden at der er foretaget en grundig behandling. I løbet af 14 dage har vi i udvalget skullet gennemgå dette lovforslag om arbejdsløs-